

Posudek na diplomovou práci bc. Mariany Grušové „Milan Kundera a intertextualita“

Mgr. Martin Charvát

Katedra elektronické kultury a sémiotiky FHS UK

Přepřpracovaná předložená diplomová práce vykazuje znaky toho, že diplomantka si vzala k srdci výtky z minulých posudků oponenta a vedoucího. Za prvé se značně metodologická část práce, která byla dříve až zbytečně obsáhlá (a také byla plná redundancí). I zde však lze zmínit, že i tak by se dalo metodologické zakotvení práce vymezit mnohem efektivněji (a nikoliv, z velké části, pouze referenčně). Za druhé se diplomantka rozhodla věnovat převážně motivu intertextuality, který zúžila na vztah mezi dílem Kunderovým a Kafkovým, což nelze nahlížet jinak než pozitivně. Byly odstraněny také některé formální nedostatky.

Problém práce spatřuji v tom, že jednotlivé naznačené teoretické zásady jsou zpočátku vágně „naroubovány“ na jednotlivé příklady z Kunderova díla, kdy však interpretace často postrádá patřičnou hloubku (příkladem může být str. 14). Jistá těkavost stylu diplomantky také není úplně vstřícná ke čtenáři; respektive myšlenky a teze na sebe navazují volněji, občas se jejich tok poněkud zamotá. To je zcela jistě dáno absencí hlubší reflexe (v oblasti vlastního vymezení tématu) mezi Kafkou a Kunderou; je problematické komparovat jednotlivé motivy bez toho, abychom měli neustále na zřeteli jednotící perspektivu (respektive důsledný argument, který by vysvětloval, proč vůbec tuto komparaci provádíme). Poněkud také chybí reflexe Kunderových výroků, na mnoha místech práce (například str. 54) se zdá, že autorka to, co řekl Kundera bere jako závazný fakt. Teoretickým problémem je dále aplikace psychoanalytického pojmosloví, což diplomantka činí ne-problematicky, respektive vychází zejména z Kristevy, aniž by reflektovala možný terminologický a významový posun oproti původně Freudem ražených pojmů. Lépe řečeno; není z práce zřetelné, kdy přebírá otěže interpretace sama diplomantka či se jedná o pouhou deskripci fenoménu intertextualitu skrze vybrané pojmosloví. Tato nevyváženost se projevuje v prohlášeních, které by bylo třeba dokázat, jako například: „Kunderu fascinoval kafkovská fúze snu a skutečnosti. V jeho románech ale snové pasáže jsou spíše lyrickým dokreslením příběhu, zatímco u Kafky je příběh a sen spojený v jedno pásmo“ (str. 56). Nestačí pouze následně uvést citace, ale interpretovat text a doložit tvrzení.

Práce také trpí značnou úsečností, která je vyvolána tím, že se nejedná o souvislý/jednotlivý text, nýbrž o krátké odstavce oddělené mezerou.

Práci doporučuji k obhajobě s předběžnou známkou „3“.

V Praze 25. 1. 2016

Mgr. Martin Charvát